

Darilo bolečine

Živeti - umreti... je usoda naša,
a cilj nam je visoko posajen!
Glej to drevo, za usodo nič ne vpraša,
a večno se bori za svoj namen...
(O. Župančič)

Tik pred zoro, v tišini pričakovanja dne, Duša najbolj razločno spregovori. To je trenutek, ko srce zatrepeta v novem upanju, ko je Duša v najbolj čistem spominjanju Sebe, je priložnost zore Duše. Takrat ne smem spati, takrat ne smem privoliti v udobje pozabljenja. Preden dan pograbi mojo pozornost, prisluhnem Nebeškemu šepetu. Skozi budnost tišine začutim, da majhnost obnašanja ne pristoji Veličastnosti Duše..., da sem Življenje v navdihnjenem gibanju. To ni varanje sebe, je razpustitev iluzije, ki prekriva Sijajnost in Moč Duše.

Sem utelešeno Življenje, Sem nepojmljiv čudež, ki ga oseba ne opazi. Sem z dihom opredmetena Brezmejnost. Sem v neprekinjem nizu priložnosti samo-spoznanja. Ne smem se izgubiti v bolečini pozabljenja. V nekem trenutku bolečina postane zdravilo, je alkimija, ki pozabljenje preobrne v spominjanje, ki vsakdanje preobrazi v izjemno. Rana..., odprta in sveža ali zastarana brazgotina, je špranja, skozi katero Ljubezen vstopi v moj prostor kot Svetlobna reka. Predam se ji, naj me prepoji s svojimi pra-vzdihljaji po Milini spokoja, starejšimi od telesa, starejšimi od mojega imena, starejšimi od sveta, ki ga gledajo te oči. Ne hrepeni po objemu človeka..., hrepeni po zlitju z Navzočnostjo, ki predhodi vse stvari.

Neuslišano hrepenenje Duše boli bolj kot beseda lahko pove. Do spokoja Duše, neuslišano hrepenenje vre skozi spekter bolečin, da prečisti duha in kristalizira v Jasen vzdihljaj po vrnitvi Domov. Bolečina preceja izbire, da ostale le, kar se godi samo-od-sebe. Bolečina briše privzgojene potreba in razbremeni Dušo odvisnosti, ki ji zvezujejo krila. Bolečina ni kazen za prekrške, je skrbna prijateljica, ki uči Biti.

Bolečina ni primerljiva in nima končne meje. Mozolji na obrazu najstnice so lahko bolj boleči od prazne denarnice, krivda je lahko bolj stiskajoča od izgube ljubljene osebe, požrešnost je lahko bolj daveča od tiranije sočloveka... . Bolečina, ko mi nikjer ni mesta, ko nimam kam trdno postaviti stopal, ko nikamor ne pripadam, ko od vsepovsod pritiska ničemurnost naših del in izbir.

V prostoru, ki visi med spancem in budnostjo, ni naučene nevednosti, ni bolečine skrbi zase, ni smrti pozabljenja. To je prostor, kjer ni ničnosti razlaganja. Tu sem čista Lepota, sem Svoboda Življenja, tu Sem vse možnosti, ki jih objema prostranost tišine. Tu morem videti Popolnost tudi v teh zamejenostih, ki me dramijo k preseganju. Kako naj me zdaj zadovolji manj od tega, kako naj se še navežem na karkoli drugega?

Ko sem pozorna na bolj tenkočutne odtenke doživljanja, na ritem Bivanja,
na dinamiko razpletanja Življenja, na Resničnost...,
na ozadje tišine, na kateri se vse to godi, na moje najbolj notranje Bitje...,
opazim energijski namig, da so prisotni Ljubezen, Mir in duhovno Obilje.
Telo pod stresom nima moči, da bi opazilo finejše odtenke Resničnosti,
ki so trajno Ozadje obstoja..., so stalno prisotna bivanjska Globina.

Kaj ni kot puščica v srce, kadar je, v nebo in osamelo drevo pred šolskim oknom zamaknjen otrok, čudnost, ki jo je treba popraviti? Kaj ni kot rez v mehko tkivo, podkupovanje otrok z napravami, da bi se ubogljivo šolali? Pa vendar Duša zreli skozi ravno take reze v vse bolj občutljivo srce, ki jo razraščajo v globje Razumevanje in širšo Ljubezen. Hrepeneča po trajni pomiritvi, najde vse manj razlogov za izstop iz nje. Napolnjena z globino Miru, Duša tudi na površju ne najde več nepopolnosti. Ne dovoli si zloma iz sočutja, niti vzvišenosti iz vednosti..., le še silneje sije prav tam, kjer so Duše najbolj zatemnjene.

V večje temine kot je Duša postavljena, globje v Mir mora zariti korenine, da se ne izgubi v plitvini množice. Vsak poskus, da bi sodila dejanja drugih, mora Duša izpostaviti Večnemu Soncu, da se raztopi kot sneg, ki se ne upira toplini Sonca..., preda se in postane del Reke, večnega krogotoka Življenja. Prebujena Duša Sije in to je dovolj. To je vse, kar je potrebno, da Ljubezen Živi po Njej in dviguje tudi okoljsko vibracijo. Dovolj je, da vzdrži pritisk in se ne pusti zvleči v nižine. Dovolj je, da ohranja odmaknjenost Miru in ostaja čisto Zavedanje.

Prisotnost prebujene Duše je dovolj. Ko Duša vse bolj kristalno odseva svojo naravnost, iz Nje složno izginejo madeži zvezanosti. Duša izgubi plitkost in naglico, pridobiva svoj ritem, ki spominja na počasno menjavanje letnih časov. Postaja kot drevo, ki zjutraj vdihne in zvečer izdihne svoj umirjen dih. Sproti odmetava, kar ne služi Njenemu dvigovanju in zvesto spremlja vzdihljaje srca, iz čiste nuje po preživetju.

Čistejša kot je Duša, jasneje vidi svoje poslanstvo, ki ni v stabilnosti in stalnosti, pač pa v popolni preobrazbi iz materialnega človeka v duhovno bitje.

Vzdihljaji srca so kot udarci kladiva, ki Dušo mečejo iz zastojev mlačnosti in lenobe, so kot zamahi katane, ki sproti režejo vsako možnost navezanosti..., na pridobitve, na znanje, na lastno življenje, na otroke... . Duša je razvezana vsakega človeškega dogovora in krvno sorodstvo nima Njenega podpisa. Ta je poskus ohranjanja nesmrtnosti po imenu in zemeljskem premoženju, a Duša je širša od človeštva in ne pozna smrti. Duša Je nesmrtna ravno v odsotnosti imena in časnega premoženja. Dostojanstveno žaluje za izgubljenimi iluzijami, ki so jo privezovala na majhnost.

Žalovanje je del zdravljenja in rasti, ki ni v izogibanju in ubijanju bolečine,
ni v kompromisiranju zavoljo ohranjanja iluzije...,
je v zavestnem prisostvovanju bolečini, dokler ne odpade vsako pretvarjanje.

Gonilo vsakega premika, ki ga naredi Prebujena Duša, je globina Miru, od koder se razgleduje po menjavah na površju. Duši poglobljenega Miru naravno odpadajo družbeni dogovori, kot suho listje z mirujočega drevesa, ki so odslužili svoj namen. Vse, kar Duša spusti od sebe, je ojačanje, ki dviguje Njeno in okoljsko vibracijo.

Bolečina razkolje osebo in Življenju dovoli steči skozi Dušo, da zasije v svoji mogočnosti. Bolečina je prag Predaje, kjer Duša spusti nadzor in dovoli, da se ji Življenje godi. Duša, oklepajoča se trdosrčnosti in neodpustljivosti osebe, ostaja neplodna, a slečena družbenega kalupa, more postati plodnost za vsakovrstno Življenjsko obilje. Udobje, rutina, predvidljivost, ponavljanje, nadzor... vzdržujejo kalup, zato Duša vsak korak polaga v popolno neznano, v katerem ni zagotovil. Prepoznanje sedanjega trenutka kot popolne uganke, je korak v smer razpustitve osebe, ki se ohranja le v eno-in-istih miselnih parametrih.

Duša se najbolje počuti, kadar se ne oklepa ničesar. Njena ponižnost ni beraška..., ta se klanja močnejšim in zatira šibkejše, je Kraljevska, ki sprejme svoje pomanjkljivosti in hodi v navzočnosti Boga. Življenje lahko Biva le v popolni osvobojenosti od minljivega, od vsakega človeškega dogovora, ki je nastal brez Njega, ki traja. Nobena bolečina ni pretežka, nobena stvar premamljiva, da bi Dušo odvrnila od preseganja vsakršnih nižin. Duša ni telo, ki mineva, ni zgodba, ki si jo oseba pripoveduje, da bi ostajala dobra v lastnih očeh. To je listje, odpadajoče z Duše, ki ostaja tiha priča, večno Zavedanje. Oseba mineva, zato je v večnem strahu, Duša Je, kar Je, zato je večno svobodna.

* * * * *

MaŠumoRada

Sorodne vsebine...

izstop iz norosti, Telesni instinkt, Slačenje osebe, Umetna & Naravna Inteligenca, Zakon Življenja - Svetlobne gostote

Praktično vse dosedanje kaplje